

gande, på sätt af Rikets Ständer enligt besagde skrivelse blifvit föreslaget.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1869.

P. Andersson.

N:o 292.

Af Herr **Aug. Danielsson:** *Om ändring i Kongl. Förordningen den 8 Februari 1681 och dermed sammanhängande lagbud, som bestämma klockares rättigheter.*

Med åberopande af de motiver jag anført i den motion jag vid sistlidna riksdag väckte inom Andra Kammaren och som återfinnes under N:o 304, jemte Andra Kammarens tillfälliga Utskotts N:o 3 afgifna Betänkande N:o 3 angående förändring i Kongl. Förordningen den 8 Februari 1681 i fråga om klockares löneförmåner, vill jag härmed förnyas densamma och till Riksdagens bepröfvande framlägga. Jag får härjemte såsom stöd för min åsigt bifoga ett af Kongl. Maj:ts Befallningshafvande i Westerbottens län samt sedermera af Kongl. Maj:ts och Rikets Kammar-kollegium pröfvadt och afgjordt tvistemål, rörande klockares rättigheter, hvaraf inhemtas, att om en bonde innehar delar af flera hemman, så anses han dock efter lag, för hvarje sådan del, huru ringa och obetydlig som helst, vara skyldig till klockaren erlægga lön, utan att för en sådan mindre hemmansdel besutenhet erfordras eller att den behöfver vara behodd eller bebygd.

Jag vågar fördenskull vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville hos Kongl. Maj:t i underlågnhet anhålla, att med upphäfvande af 6:te punkten i Kongl. Förordningen den 8 Februari 1681 och dermed

sammanhängande lagbud, som bestämma klockares rättigheter, lemna församlingarne öppen rätt att i den ordning, som Kongl. Förordningen den 21 Mars 1862 angående kyrkostämna, kyrkoråd och skolråd stadgar, bestämma lönen för de klockare, som hädanefter antagas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1869.

Aug. Danielsson,
från Norrbottens län.

N:o 293.

Af Herr **Aug. Danielsson**: *Om upphäfvande af hvad 47 § i Konkurslagen stadgar i afseende å fast egendoms värdering.*

Då 47 § af gällande Konkurslag bestämmer, att under anslagstiden låte gode männen fast egendom värdera, som i Utsöknings-balken säges, och detta stadgande, 6 Kap. 1 §, innehåller: »Och bör å landet Härads-höfding med tvänne gode män, och i staden trenne af Rådstufvurättens ledamöter den egendomen värdera». Detta bestämmande synes mig ganska otillämpligt, helst inom de norra orterna, der värderingsmännen kunna hafva sina 10 å 12 mil till förrättningsstället, och der ofta värderingar gälla mindre fastigheter, kostnaden därför uppgår till större belopp än den motsvarande nyttan, så synes mig detta lagstadgande utan skada å ena eller andra sidan helt och hållet kunna utgå, helst som 9 § bestämmer att bouppteckning skall hållas och Rätten tillställas, så upptager denna uppteckning värdet för den fasta egendomen. Dessutom har ju hvarje fast egendom sitt åsatta taxeringsvärde, som borde vara tillräckligt betryggande. Fördenskull anser jag att det borde lemnas borgenärerna fritt om de vilja förena sig om någon vidare värdering